

Nødvendighed er for at gjøre den sidstnævnte Art af Overtrædelser til Gjenstand for offentlig Paatale, saaledes turde det overhovedet bedst stemme med den tilbageholdne Stilling, som Staten maa indtage overfor det ommeldte bestemte Personer forbeholdte Fiskeri, at Haandhævelsen af de til sammes Lov givne Forrifter ganske overlades til selve de vedkommende Berettigede. Med Hensyn til de i §§ 44 og 45 indeholdte Bestemmelser synes det ei heller at kunne drages i Tvivl, at Brud paa disse Bestemmelser ere Krænkelser af Andres Rettigheder, som ikke mindre end Overtrædelser af Bestemmelserne i § 43 alene egne sig til at henvises til privat Forsøgning. Hvad derhos angaar Fjædningsbestemmelserne i § 46, da tør det vistnok antages, at der saa godt som altid blandt de til Fiskeri i et færst Vandløb Berettigede, forsaavidt Fiskeriet ikke er uden al Betydning, vil findes En eller Flere, som i deres egen Interesse ville lade sig det være magtpaaliggende at haandhæve disse for Fiskeriets Opkomst vigtige Bestemmelser, og skulde dette undtagelsesvis ikke være Tilfældet, vilde dog i alt Fald heraf kun kunne flyde en Tilbagegang i Fiskeriet i det enkelte Vandløb. Dertil kommer, at der i og for sig kun vil være ringe Opfordring til at tilføje Fjædningsbestemmelserne, da Afhændelsen af de fangne Fisk vil hindres ved det i § 50 indeholdte Forbud mod Kjøb og Salg af de færedede Fisk i Fjædningsstriberne, hvilket Forbuds Overholdelse vil være at paase af det Offentlige. Ministeriet har derfor ikke fundet nogen Betænelighed ved ogsaa med Hensyn til Overtrædelser af § 46 at fravige Kommissionens Forslag, efter hvilket af Forseelser mod de under andet Afsnit hørende Bestemmelser alene Overtrædelser af Bestemmelserne i § 43 skulde henvises til privat Forsøgning. At herefter Overtrædelser af Forrifterne i de i § 47 ommeldte Regulativer ligeledes ville være at overlade til privat Paatale, er en Selvfølge; iøvrigt har dette ogsaa været Kommissionens Tante, jfr. dens Motiver Side 109. Endnu bemærkes ved den her omhandlede Paragraf, at Ministeriet har maattet anse det for rettest ved selve Loven at afgjøre, hvorvidt Overtrædelser af Reglerne i Fiskerivedtagterne for Fjærdene skulde paatales af det Offentlige eller overlades til privat Forsøgning, hvilket Spørgsmaal af Kommissionen henvises til Afgjørelse i Vedtagterne.

Til § 55. Efter § 50 i Loven af 29de December 1857 kan der af de Beløb, som indkomme i Bøder for ulovligt Fiskeri i Limfjorden, tilstaaes passende Belønninger til Sognefogder saavel som til Assistenten og Korkarlene ved Kontrollen med Fiskeriet deslædes, naar de dertil findes at have gjort sig fortjente ved uvist

Færthed i Opsylbelsen af deres Fornligtelse til at føre Tilsyn med dette Fiskeri. Da denne Bestemmelse har vist sig gavnlig, har man fundet det rigtigst at bibeholde den. Man har derhos tænkt sig, at der i Fiskerivedtagterne burde træffes Bestemmelse om en lignende Anvendelse af de Bøder, der maatte falde for ulovligt Fiskeri paa de andre Fjorde.

Til § 57. Der skjønnes ikke at være nogen Nødvendighed for at bibeholde de Bestemmelser i Forordningen af 15de December 1750 angaaende Fiskeriet i Limfjorden, som Kommissionens § 81 lader henstaa uændede. Forordningens § 6, sidste Stykke, indskræper kun, hvad der er en Selvfølge, at de i samme omhandlede Koncessionshavere skulle rette sig efter deres Koncessions Indhold, og hvad angaar Forordningens § 1, da er denne Paragrafs sidste Stykke forlængst ude af Kraft, jfr. Lov 29de Decbr. 1857 § 9, medens Forholdet med Hensyn til de matrikulerede Sildestader nu er saa befæstet, at Paragrafens første Stykke maa anses for overflødig.

Af de flere under dette Afsnit i Kommissionens Forslag indbefattede Paragrafer, som ikke gjenfindes i Lovforslaget, ere §§ 70 og 71, der stemple visse i samme nærmere betegnede Vandlinger som Lyverier, udeladte af Lovforslaget, forbi deslige Bestemmelser efter Ministeriets Formening ikke ere paa deres Plads i en Fiskerilov. Ministeriet skjønner nemlig ikke rettere end, at det bør finde sin Afgjørelse efter den til enhver Tid gjældende almindelige Straffelovgivning, om en Handling er at anse for Lyveri eller alene for ulovligt Fiskeri, og det er derfor ogsaa ved Affattelsen af Lovforslagets § 52 iagttaget, at Intet i saa Henseende foregribes ved Fiskeriloven. Ved § 73 bemærkes, at det her opstillede Forslag har forekommet Ministeriet at være altfor vidtgaaende, samt at man overhovedet ikke skjønner, at der er tilstrækkelig Anledning til med Hensyn til Strafbarheden af Delagtighed i og Forsøg paa ulovligt Fiskeri at gaa ud over, hvad almindelige strafferetlige Grundsætninger tilfuge. § 77 synes alene at tilfigte at spare den Fiskeriberettigede nogle Udgifter, idet han ikke mindre gennem et ved Fogden nedlagt Forbud end ved Politimesterens Hjælp vil kunne opnaa at faae Fortættelsen af de paabegyndte Forberedelser til ulovligt Fiskeri eller Brugen af de ulovlig udsatte Fiskeredstaber standset; men efter Ministeriets Formening vil Hensynet til en saadan Udgiftsbesparelse ikke kunne afgive nogen fyldestgjørende Grund til at indføre ekstraordinære Retsmidler særlig for denne Art af Sager, der tilmed efter Kommissionens egne Udtalelser ingenlunde kunne betegnes som Smaasager. Bestem-